

Homilie

Ook deze zondag gaan we verder met de lezing uit het Evangelie van Matteüs. Jezus heeft het pijnlijke verhaal gehoord over de onthoofding van Johannes de Doper. Terwijl aan de ene kant de moord op Johannes een voorbode is van Jezus' eigen verwerping, wordt hij van de andere kant gewaar hoe duizenden mensen, mannen, vrouwen en kinderen ... hem aanvaarden als hij hen voedt met vijf broden en twee vissen. De mensen waren zo onder de indruk dat ze Jezus tot koning wilden uitroepen (zie: Joh. 6,15).

Dit maakt Jezus bezorgd. Die bezorgdheid uit zich ook in wat Jezus vervolgens doet: "... onmiddellijk dwong hij zijn leerlingen in de boot te stappen en alvast naar de overkant te varen ..." (v22) ... de openingsscène van het evangelie van vandaag. Jezus stuurt de twaalf weg ... naar de overkant, zonder waarom en waartoe.

Als de massa dan is weggezonden, gaat Jezus de berg op (v23), alleen. Van "missie en actie" naar "gebed en contemplatie". Een stil privé moment van versterkende en verwerkende ontmoeting tussen Jezus en zijn Vader.

De rustige sfeer daar waar Jezus is, contrasteert met wat er zich ver uit de kust op het meer afspeelt. De boot met de Twaalf wordt 'heen en weer geslingerd door de golven' omdat er 'tegenwind' is. De overkant bereiken - zoals Jezus had aangegeven - was geen gemakkelijke tocht ... met nog een heel eind te gaan ... in de duisternis van de nacht. We kunnen ons de vermoeiende frustratie van de leerlingen in het turbulente gebied voorstellen, midden in de duisternis van de nacht, vechtend tegen de storm.

Ergens tussen drie en zes uur 's ochtends - de vierde nachtwake - doet zich een andere beangstigende ervaring voor. De leerlingen zien iemand te voet over dat stormachtige water van het meer naar hen toekomen, als zou er slechts een lichte bries staan. Onmiddellijk identificeren ze wat ze zien met "een spook" (v26).

Een nieuwe golf van angst overspoelt de reeds bestaande angst omwille van de storm en zijn gevolgen!

Jezus handelt onmiddellijk. Hij spreekt meteen om hen te kalmeren: "Weest gerust, Ik ben het. Vreest niet." (v27). Zo openbaart Jezus zichzelf. Hij corrigeert de interpretatie van de leerlingen. Degene die ze zien is geen geest. Hij verzekert hen van zijn nabije aanwezigheid. Hij ontkracht elke reden voor angst en paniek.

Alleen Matteüs vertelt over wat er dan met Petrus gebeurt. De onstuimige leerling roept Jezus toe: "Heer, als Gij het zijt ..." (v28). Is hier nog wat twijfel merkbaar? Dan dwingt Petrus er bij Jezus op aan: "zeg mij dan dat ik over het water naar u toe moet komen" (v28). Jezus antwoordt niet met "ben jij daar zeker van?". Zijn roep is kort en krachtig en schept vertrouwen: "Kom!" (v29). Dan schrijft Matteüs: "En Petrus stapte uit de boot en liep over het water naar Jezus toe" (v29). Een opmerkelijk tafereel.

Maar ... de wind is nog niet gaan liggen. Petrus' aandacht voor Jezus wordt afgeleid: "hij zag de wind" (v30) in alle hevigheid. Dit boezemt hem opnieuw grote angst in, en hij begint te zinken ... In die paniektoestand schreeuwt hij om hulp: "Heer, red mij ...". Een daad van geloof ...

Gelukkig was Petrus door zijn wandeling over het water wellicht zo dicht bij Jezus gekomen dat hij de hand kon bereiken die de Heer onmiddellijk uitstreckte toen hij de schreeuw hoorde. De stevige hand van Jezus moet voor de zinkende apostel een diepe geruststelling zijn geweest. Jezus nam de leerling vast, maar gaf hem een vraag om na te denken: "Man van weinig geloof, waarom heb je getwijfeld?" (v31). Jezus had blijkbaar meer geloof en vertrouwen verwacht in het hart van de leidende apostel.

Dan stappen beiden in de boot ... en de wind gaat liggen, zelfs zonder dat Jezus zich tot de stormachtige golven richt. Als gevolg daarvan werden de leerlingen vervuld met ontzag. En de boot werd

een plaats van aanbedding: "Waarlijk u bent de Zoon van God" (v33). Een korte krachtige geloofsbelijdenis.

Het evangelie van vandaag is een parabel in actie. Wij leren dat God voor ons zorgt als we het moeilijk hebben en hoe belangrijk het is om ons geloof altijd levend te houden. De les die wij trekken uit de gebeurtenis met Petrus, is dat we in de problemen komen als twijfel en angst het overnemen van vertrouwen. Want angst is een slechte raadgever.

In turbulente tijden richten we onze ogen best niet op de hoge golven, maar op Christus die altijd dichtbij is, meer dan wij onszelf nabij zijn. Op geen enkel moment is de Heer ons meer troostend nabij dan in de sacramenten, zoals in de Eucharistie, waar hij tot ons spreekt in de Liturgie van het Woord en zich aan ons geeft in het breken en delen van het Brood. We zijn hier om ons geloof te voeden, het te versterken en het ook samen te belijden.